

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 117.816 van 1 april 2003
in de zaak A. 119.336/XIV-9444.**

In zake : XXX,
 die woonplaats kiest bij
 advocaat E. DELVAUX,
 kantoor houdende te 3800 SINT-TRUIDEN,
 Stationsstraat 10A

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door :
de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE XIVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van Nigeriaanse nationaliteit, op 8 april 2002 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 6 maart 2002 tot bevestiging van de beslissing van de minister van Binnenlandse Zaken van 19 november 2001 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten;

Gezien het verzoekschrift dat de verzoekende partij op dezelfde dag heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van dezelfde beslissing;

Gelet op de beschikking van 12 april 2002 waarbij aan de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gelet op artikel 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gezien het verslag opgemaakt door eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST, op grond van artikel 26 van voormeld koninklijk besluit;

Gelet op de beschikking van 3 januari 2003 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 26 februari 2003;

Gehoord het verslag van staatsraad C. ADAMS;

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. DELVAUX, die verschijnt voor de verzoekende partij, van adjunct-adviseur Ch. LECHAT, die verschijnt voor de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen;

Gehoord het eensluidend advies van eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de verzoekende partij België zou zijn binnengekomen in 1996; dat zij in oktober 2001 heeft getracht zich van Zaventem naar Dublin te begeven, doch aldaar werd onderschept en op 7 oktober 2001 werd teruggestuurd naar België; dat de verzoekende partij zich vluchteling verklaart op 24 oktober 2001; dat op 19 november 2001 de minister van Binnenlandse Zaken beslist tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten; dat op 6 maart 2002 de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze beslissing bevestigt; dat dit de thans bestreden beslissing is, die als volgt is gemotiveerd:

“U verklaarde de Nigeriaanse nationaliteit te bezitten en in Lagos te zijn geboren. Op vijftienjarige leeftijd verliet u uw ouderlijke woning om het leven volgens de tradities van de Islam, waar uw vader sterk de nadruk oplegde, te ontvluchten. U trok in bij vrienden te Abeokuta (Ogun state). Op 12 juni 1993 hield u te Lagos vrijwillig toezicht op het verloop van de presidentsverkiezingen. U en de andere verkiezingsfunctionarissen werden benaderd door aanhangers van de ‘NNU’ (Nigerian Nation Union) die jullie geld beloofden indien jullie stembiljetten voor Abiola, behorende tot de ‘NUN’ (Nigerian Union Nation), uit de stembussen zouden halen en in de stembus van Adebo, behorende tot de NNU, zouden stoppen. U weigerde dit te doen omdat ze niet effectief overgingen tot het geven van geld. Nadat de politie de stembussen was komen halen, werd u door die aanhangers van de NNU geslagen en met de dood bedreigd. U keerde terug naar Abeokuta en nam er contact op met xxx, die ervoor zorgde dat u naar Europa kon reizen. U diende haar wel de kosten van 20.000 dollar terug te betalen. Daarvoor moest u zich prostitueren. Eerst verbleef u te Winterthur, Zwitserland. Uw kind D. dat er werd geboren, werd door XXX naar Lagos (Nigeria) gebracht en verblijft nu bij uw moeder. Een drietal jaren later kwam u via Frankrijk naar België. Ook hier prostitueerde u zich. In oktober 2001 probeerde u zich van Zaventem per vliegtuig naar Dublin (Ierland) te begeven door gebruik te maken van een Belgische identiteitskaart (met nummer 074 0286378 32) die u niet toebehoort. Door de Ierse immigratiediensten werd u echter onderschept en op 7 oktober 2001 teruggestuurd (zie bevindingen van de Federale Politie in verslag met nummer 134/7870/M, dd. 7 oktober 2001). Van de Dienst Vreemdelingenzaken kreeg u het bevel om vanaf die dag uiterlijk op 12 oktober 2001 het grondgebied van de Schengenstaten te verlaten. Op 24 oktober 2001 wendde u zich tot de gebouwen van de Belgische asielinstanties en startte er uw asielprocedure.

Er dient te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat de door u ingeroepen feiten ter staving van uw asielaanvraag een uiting zouden zijn van een geïndividualiseerde ‘vrees voor vervolging’ in de zin van de Vluchtelingenconventie van Genève.

In verband met de door u aangehaalde religieuze problemen dient te worden opgemerkt dat deze niet in aanmerking kunnen worden genomen als een vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aangezien u op vijftienjarige leeftijd uw ouderlijke woning verliet, met andere woorden omstreeks 1974, en pas in 1993 Nigeria ontvluchtte.

Aangaande de directe aanleiding voor uw vertrek uit uw geboorteland, met name de rol die u speelde bij de presidentsverkiezingen in 1993 dient het volgende te worden vastgesteld. Allereerst dient er te worden vermeld dat de enige reden waarom u weigerde om mee te werken aan het frauderen van de verkiezingen lag in het feit dat u geen geld in handen kreeg hoewel het u beloofd was, hetgeen ernstige vragen doet rijzen omtrent uw politieke overtuigingen. U sloeg

daarenboven de bal volledig mis tijdens het gehoor voor het Commissariaat-generaal in uw verklaringen omtrent de deelnemende partijen aan de presidentsverkiezingen. U had het respectievelijk over de 'NUN' (Nigerian Union Nation) van Abiola en de 'NNU' (Nigerian Nation Union) waarvan een zekere 'Adebayo' kandidaat was (verslag CGVS p. 3). De partij waartoe Abiola behoorde is echter de 'SDP' (Social Democratic Party) en de tweede belangrijke partij die in het geding was, luisterde naar de naam 'NRC' (National Republican Convention) (zie informatie in administratief dossier). Daarenboven is het ten zeerste onwaarschijnlijk dat u acht jaar later nog problemen zou hebben omwille van de presidentsverkiezingen die plaats grepen in 1993. Niet enkel hebben sindsdien verschillende machthebbers elkaar opgevolgd in Nigeria (een periode met militaire leiders werd in februari 1999 afgesloten met een verkiezingsoverwinning van Olusegun Obasanjo (zie informatie in administratief dossier)) doch u brengt tevens onvoldoende elementen aan die het aannemelijk maken dat u nu nog zou worden gezocht door een groep genaamd 'Agbe Ajosu', de ruggegraat van de 'NNU', zoals u ze noemt. Op de vraag van een interviewer van het Commissariaat-generaal naar de reden waarom u denkt nu nog te zullen worden gevisieerd door die groep antwoordde u enkel 'het zijn sterke mensen, je kan ze niet voorspellen, ze zijn harteloos' (verslag CGVS p. 4), een ander motief dan de bovenvermelde feiten bracht u niet aan.

De Belgische identiteitskaart (met nummer 074 0286378 32) blijkt, volgens de bevindingen van de Federale Politie, u niet toe te behoren. Het Sabena-ticket (met nummer 0 82 9786249280 2) brengt enkel een bewijs aan van uw intentie om naar Ierland te reizen. Bij gebrek aan enig ander document ter zake blijkt een controle van uw identiteit, eventueel vertrek uit Nigeria in 1993 en daaropvolgende verblijfplaatsen onmogelijk.

Tenslotte brengt uw verzoekschrift tot instelling van een dringend beroep geen enkel ander element naar voor dat vermag de weigeringsbeslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken te wijzigen.”.

2.1. Overwegende dat de verzoekende partij in hetgeen als een enig middel kan worden beschouwd, machtsoverschrijding en niet-naleving van substantiële of op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen aanvoert; dat de beslissing op onjuiste of op juridisch onaanvaardbare gronden is gesteund; dat de commissaris-generaal twijfelt aan de politieke overtuiging van de verzoekende partij wegens onvoldoende kennis over de deelnemende partijen aan de parlementsverkiezingen; dat dit niet relevant is, nu de verzoekende partij werd vervolgd, geslagen en met de dood bedreigd omdat zij had geweigerd mee te werken aan verkiezingsfraude; dat de motieven van die weigering niet ter zake zijn; dat de verzoekende partij werd vervolgd naar aanleiding van feiten die zich hebben voorgedaan gedurende de verkiezingen en dat haar aanvraag derhalve onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (Vluchtelingenconventie) valt; dat de door de verzoekende partij aangebrachte gegevens die wijzen op een gegronde vrees voor vervolging, niet naar behoren werden geïnterpreteerd en dat de bestreden beslissing aldus niet naar behoren is gemotiveerd; dat daardoor bij gebrek aan eerlijke behandeling van de zaak, artikel 6 van het E.V.R.M. wordt geschonden; dat verder artikel 1, A, 2) van de Vluchtelingenconventie, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, artikelen 52 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en het zorgvuldigheidsbeginsel worden geschonden door zonder gegronde redenen de asielaanvraag als kennelijk ongegrond te beschouwen;

2.2.1. Overwegende dat artikel 6, § 1, van het E.V.R.M. stelt dat bij het vaststellen van zijn burgerlijke rechten en verplichtingen of bij het bepalen van de

gegrondheid van een tegen hem ingestelde strafvervolging, eenieder het recht heeft op een eerlijke en openbare behandeling van zijn zaak, binnen een redelijke termijn, door een onafhankelijke en onpartijdige rechterlijke instantie welke bij de wet is ingesteld; dat deze bepaling enkel betrekking heeft op jurisdictionele procedures en niet op administratieve procedures waarbij uitspraak wordt gedaan over een administratief beroep ingesteld tegen een beslissing over een asielaanvraag; dat de verzoekende partij zich niet dienstig op het door haar geciteerde arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens kan beroepen, nu dat arrest betrekking heeft op de Franse administratieve rechtscolleges; dat de commissaris-generaal met de thans bestreden beslissing echter handelt als administratieve overheid en niet als een administratief rechtscollege; dat het middel in die mate onontvankelijk is;

2.2.2. Overwegende dat de verzoekende partij de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund blijkt te kennen, doch betwist dat deze motieven de beslissing kunnen dragen; dat zij aldus de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert en dat zij de schending van de bepalingen die betrekking hebben op de formele motiveringsplicht niet dienstig kan opwerpen;

Overwegende dat het bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet tot de bevoegdheid van de Raad van State behoort zijn beoordeling van de gegrondheid van het dringend beroep in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid; dat de Raad van State in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd is na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van het dringend beroep is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen;

Overwegende dat de verzoekende partij niet ingaat op het motief dat de verkiezingen waarbij zij problemen zou hebben ondervonden, in 1993 plaatsvonden en dat het zeer onwaarschijnlijk is dat zij omwille van die feiten acht jaar later nog problemen zou ondervinden; dat zij niet aannemelijk maakt dat haar voorgehouden problemen onder de criteria voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie van Genève vallen nu zij zelf heeft toegegeven dat zij uiteindelijk had geweigerd aan de verkiezingsfraude mee te werken omdat zij het beloofde geld niet in handen kreeg; dat het dus om een privé-probleem en niet om vervolging om politieke redenen gaat, temeer daar de verzoekende partij op het commissariaat-generaal de vragen over de toenmalige politieke partijen niet eens wist te beantwoorden; dat zij daarmee niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op kennelijk onredelijke wijze of op grond van onjuiste gegevens tot de bestreden beslissing is gekomen; dat het middel in die mate ongegrond is;

2.2.3. Overwegende dat de verzoekende partij de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur opwerpt omdat haar

aanvraag zonder gegronde reden als bedrieglijk en kennelijk ongegrond is verworpen; dat zij buiten haar kritiek op de motivering van de bestreden beslissing nalaat aan te tonen welke onzorgvuldigheid zou zijn begaan; dat het middel ook in die mate ongegrond is;

3. Overwegende dat de verzoekende partij geen gegronde middel tot nietigverklaring heeft aangevoerd; dat er derhalve grond is om toepassing te maken van artikel 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; dat de vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op één april tweeduizend en drie, door :

de HH. C. ADAMS,

M. MILOJKOWIC,

wnd. kamervoorzitter,
staatsraad,
toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. MILOJKOWIC.

C. ADAMS.